

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Przesławski

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania R. G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 18 października 2022 r. w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie z odwołania od podziału czynności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 22 lutego 2023 r.,

odrzuca odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z dnia 18 października 2022 r. w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie z odwołania od podziału czynności Krajowa Rada Sądownictwa (dalej również: „Rada” lub „KRS”), działając na podstawie art. 41 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: „u.KRS”) w zw. z art. 22a § 5 i 6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 2072 ze zm.; dalej: „p.u.s.p.”), umorzyła postępowanie w sprawie z odwołania R.G. – sędzi Sądu Rejonowego w K. z 7 września 2022 r. od podziału czynności, ustalonego 22 czerwca 2022 r. przez Prezesa Sądu Rejonowego w Koszalinie, z uwagi na niedopuszczalność wniesienia odwołania.

Pismem z 21 listopada 2021 r. (data prezentaty Biura KRS) R.G. (dalej: „odwołująca”), na podstawie art. 44 u.KRS, wniosła odwołanie od powyższej uchwały. Jak wskazała odwołująca „[u]chwałę zaskarżam w całości i wnoszę o jej uchylenie i wskazanie, że Krajowa Rada Sądownictwa winna uznać za dopuszczalne moje odwołanie od zarządzenia Prezesa Sądu Rejonowego w Koszalinie z 22 czerwca 2022 r. o numerze [...] o podziale czynność [pisownia oryginalna] i rozpoznać je merytorycznie” (k. 6).

Zakażonej uchwale odwołująca się zarzuciła naruszenie:

- art. 186 ust. 1 Konstytucji poprzez zaniechanie udzielenia ochrony niezależności i niezawisłości sędziów;
- art. 41 i 42 ust. 1 i 3 u.KRS poprzez zaniechanie sporządzenia uzasadnienia i niewskazanie jednoznacznie podstawy prawnej, jak również poprzez zaniechanie pouczenia o prawie do odwołania;
- art. 22a § 5 pkt 1 p.u.s.p. poprzez przyjęcie, że odwołanie, które wywołało umorzeniowe postępowania przed Radą było niedopuszczalne, jako że w wyniku zaskarżonego postanowienia Prezesa Sądu nie doszło do przeniesienia do wydziału, w którym rozpoznawane są sprawy innego rodzaju;
- art. 22a § 6 p.u.s.p. poprzez zaniechanie podjęcia uchwały uwzględniającej lub oddalającej odwołanie;
- art. 22a § 4a i art. 22a § 4c p.u.s.p. poprzez ich niezastosowanie i tym samym pominięcie ustawowych kryteriów jakie winny leż u podstawy zarządzeń o przenoszeniu sędziego pomiędzy wydziałami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Zgodnie z art. 44 ust. 3 u.KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c. ustanawiającego przymus adwokacko-radcowski.

Stosownie do powyższego przyjmuje się, że odwołanie od uchwały Rady powinno spełniać warunki konstrukcyjne przewidziane dla skargi kasacyjnej (tytułem przykładu zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 października 2009 r., III KRS 17/09; 15 lipca 2020 r., I NO 14/20; 3 marca 2021 r., I NKRS 15/21). Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie; 3) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany.

Stosownie do art. 398⁶ § 2 k.p.c., sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, albo zwraca ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Zgodnie z powyższym przyjąć należy, że odwołanie od uchwały Rady bezwzględnie powinno zawierać takie elementy jak oznaczenie uchwały Rady, wraz ze wskazaniem, czy jest ona zaskarżona w całości, czy w części, przytoczenie podstaw odwoławczych, odpowiadających podstawom kasacyjnym, o których mowa w art. 398³ k.p.c. i ich uzasadnienie, wniosek o uchylenie uchwały lub uchylenie i zmianę uchwały z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania lub zmiany (zob. M. Niezgódka-Medek, *Komentarz do art. 44*, (w:) M. Niezgódka-Medek, R. Pęk, *Krajowa Rada*

Sądownictwa. Komentarz, LEX 2013, teza 11; M. Dębska, *Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz*, LEX 2013, komentarz do art. 44).

Przekładając to na realia niniejszej sprawy zauważyć należy, że odwołanie wywiedzione przez SSR R.G. *prima facie* nie spełnia podstawowych wymogów przewidzianych dla tego typu środka zaskarżenia. W szczególności odwołująca się nie określiła zakresu żadanego uchylenia uchwały Rady. Ustawodawca w art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. wprost i jednoznacznie ustanowił obowiązek określenia w skardze zakresu żadanego uchylenia. Odwołująca się elementów tych nie zawarła w odwołaniu. Podkreślić ponadto należy, że odwołująca się nie wniosła o przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpoznania. Za tego rodzaju wnioski nie można bowiem uznać zamieszczonego w *petitum* odwołania sformułowania: „wnoszę o (...) wskazanie, że Krajowa Rada Sądownictwa winna uznać za dopuszczalne moje odwołanie od zarządzenia Prezesa Sądu Rejonowego w Koszalinie z 22 czerwca 2022 r. o numerze [...] o podziale czynność i rozpoznać je merytorycznie” (k. 6). Jak zaś wskazał Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z 20 października 2009 r., III KRS 17/09, „odwołanie powinno zawierać wniosek o uchylenie uchwały KRS i przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpoznania. Brak takiego wniosku czyni odwołanie wadliwym”.

Są to wady konstrukcyjne odwołania skutkujące jego odrzuceniem *a limine*.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy odrzucił odwołanie na zasadzie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS w zw. z art. 73 § 2 p.u.s.p.